

Per què la rehabilitació ara

Celestí Ventura

President del Col·legi d'Aparelladors, Arquitectes Tècnics
i Enginyers d'Edificació de Barcelona (CAATEEB)

Hem de ser més responsables que mai, perquè si no som capaços d'aturar la covid, no podrem mantenir un nivell d'activitat mínim que faci possible la continuïtat de les nostres empreses

M'agradaria poder pensar que aviat recuperarem l'activitat econòmica, però no disposem de gaires dades per a l'optimisme. Tot apunta que la pandèmia ens acompanyarà fins ben entrat el 2022, i malgrat que la majoria de països europeus pateixen el descontrol de la malaltia, la gestió del nostre país ha estat de les més crítiques: en el nombre de víctimes i en la davallada de l'economia.

Vam supeditar-nos al turisme, fins al punt que el 12,5% del nostre PIB depèn dels 83,7 milions de turistes que visiten cada any l'Estat espanyol. Només a Catalunya arriben 19,3 milions de turistes que ens deixen 21.325 milions d'euros. Vam condicionar-ho tot a aquest fet, i aquest any —com era d'esperar— no han vingut, i molt possiblement tampoc ho podran fer l'any que ve.

D'altra banda, els confinaments, als quals estem abocats pels repunts constants de la pandèmia, frenen el consum interior i donen el tret de gràcia als sectors del comerç i de la restauració que veuen com molts dels seus locals tanquen les portes, i incrementen les llistes de l'atur. No en teníem prou amb el gran deute que ens va deixar la crisi financera anterior, que ha plogut sobre mullat.

Les dades del sector de la construcció no són gaire més bones: els visats d'obres del Col·legi d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics de

Barcelona reflectien a finals del setembre passat una davallada del 18% sobre l'any anterior. Si no canviéssim aquesta tendència, les obres en curs s'anirien acabant i no en tindríem d'altres per agafar el relleu, i l'activitat del sector de la construcció continuaria reduint-se. Com afirmava abans no disposem, a hores d'ara, de gaires dades per a l'optimisme.

■ També depèn de nosaltres

I no les tindrem fins que no ens adonem que la reactivació de l'economia també depèn de nosaltres: hem de ser conscients de la nostra fragilitat com a societat. Hem de protegir-nos els uns als altres. Hem de ser més responsables que mai, perquè si no som capaços d'aturar la Covid, no podrem mantenir un nivell d'activitat mínim que faci possible la continuïtat de les nostres empreses. Si ens en volem sortir caldrà que, tots plegats, mostrem una actitud més responsable i proactiva.

Esperem els fons de la Comunitat Europea —asseguren que dedicaran 140.000M€, per invertir-los en rehabilitació, sostenibilitat i digitalització de la indústria—, i els estem esperant com si ens hagués tocat la loteria, com si tinguéssim el futur regalat, perquè, mentrestant, les administracions de l'Estat es mostren incapaces de preparar-se per rehabilitar el parc envellit d'habitatges de les nostres ciutats. Com si els Objec-

tius de Desenvolupament Sostenible de l'Agenda 2030 tan sols fossin eslògans per quedar bé. Com si no entenguessin que, per aspirar a un món més sostenible, la descarbonització dels nostres nuclis urbans és una necessitat imprescindible i apressant.

El sector de la rehabilitació podria agafar el relleu, durant els propers anys, del turisme, l'hostaleria i el comerç

Continuem a la cua d'Europa en el sector de la rehabilitació i no s'ha fet quasi res per apartar les barres que, en la pràctica, impedeixen el seu creixement: en l'àmbit de les normatives municipals, en la rigidesa d'un CTE que ignora les limitacions dels edificis construïts, en els tràmits eters de les llicències d'obres, en la manca de finançament per les comunitats, en la fiscalitat que la castiga injustament..., massa traves per enfrontar-nos a un repte tan urgent i necessari, massa traves per a tan poca voluntat política.

No ens adonem que, en les circumstàncies actuals, estem desaprofitant l'oportunitat de fer créixer un sector que donaria més ocupació que cap altre. Ocupació per a la petita i a la mitjana empresa, als professionals, als autònoms...,

precisament per als que han estat més castigats per les aturades de la pandèmia. El sector de la rehabilitació podria agafar el relleu, durant els propers anys, del turisme, l'hostaleria i el comerç.

■ Una gestió més eficient

Per superar la crisi derivada de la pandèmia ens caldrà, primer de tot, que ens comportem com una societat responsable, per evitar la propagació del virus i donar temps a la ciència per trobar un remei a la Covid, ens farà falta que adoptem una actitud proactiva, per creure que és possible guanyar el repte, i no haver d'esperar a què ens regalin res, però per sobre de tot, necessitem un lideratge més valent per part de les administracions, un lideratge constant per prendre les decisions necessàries per facilitar l'activitat al sector de la construcció, un lideratge capaç de compartir responsabilitats, de col·laborar, amb els col·legis professionals i amb l'empresa privada amb l'objectiu de fer més eficients tots els processos administratius, amb la voluntat de deixar enrere la burocràcia endèmica del nostre país, que serà el principal fre per a la recuperació econòmica.

Operacions de regeneració urbana i de rehabilitació de barris com les que en el seu dia van representar Procivesa a Ciutat Vella i ProEixample a l'Eixample de Barcelona, van demostrar la validesa i l'eficàcia de la gestió compartida: la pública i la privada. De la mateixa manera que "Renovem els Barris de Santa Coloma de Gramenet" d'impuls municipal va significar una iniciativa de

Molts dels edificis mostren patologies importants en les seves estructures i façanes i encara mantenen la presència de barreres arquitectòniques

rehabilitació que si hagués comptat amb el suport de la gestió privada hagués agilitzat els terminis d'execució. Tenim un gran repte al qual fer front, el 70% del parc d'habitatges de Catalunya està construït sense cap mena de mesures d'aïllament tèrmic ni cap requeriment d'eficiència energètica. Molts dels edificis mostren patologies importants en les seves estructures i façanes i encara mantenen la presència de barreres arquitectòniques. El repte a tot el país és tan gran, que no tenim temps a perdre.

La pandèmia ens ha posat a tots a prova, i depèn de nosaltres com fer-li front. Deixem de veure-la com la justificació a la nostra ineficiència per creure que pot ser una oportunitat. Una oportunitat per modernitzar la nostra gestió i el nostre país. Si ens hi posem convençuts no tan sols començarem a remuntar l'economia, sinó que ens atansarem al compromís de l'Horitzó 2030, i podrem deixar un món millor als nostres fills. ■